

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล ที่ ๓๕/๒๕๕๙ ศาลปกครองนครศรีธรรมราช
ศาลจังหวัดชุมพร

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้องเจ้าหน้าที่ของรัฐว่า ผู้ฟ้องคดีครอบครองที่ดินพิพาทมาตั้งแต่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินจะใช้บังคับ โดยมีหนังสือหลักฐานเป็นแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน ผู้ฟ้องคดีจึงไปยื่นขอออกโฉนดที่ดินพิพาท แต่เจ้าพนักงานที่ดินผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ยอมออกให้ และผู้ว่าราชการจังหวัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งจำหน่ายแบบแจ้งการครอบครองที่ดินของผู้ฟ้องคดี ดังนี้ พรบ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายที่ดิน (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘ บัญญัติว่า “ให้ผู้ซึ่งได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินอยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ โดยมีหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดินและยังมีได้ยื่นคำขออนุญาตที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ นำหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดินนั้นมายื่นคำขอเพื่อออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสองปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ” ซึ่งจะครบกำหนดวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ การที่ผู้ฟ้องคดีนำแบบแจ้งการครอบครองที่ดินมาขออนุญาตโฉนดเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นการพ้นเวลาที่กฎหมายดังกล่าวกำหนดไว้ และมาตรา ๘ วรรคสาม ก็ได้บัญญัติในกรณีนี้ไว้ว่า เมื่อพ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง “หากมีผู้นำหลักฐานการแจ้งการครอบครองที่ดินมาขออนุญาตที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ให้ได้ต่อเมื่อศาลยุติธรรมได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งถึงที่สุดว่าผู้นั้นเป็นผู้ซึ่งได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินโดยชอบด้วยกฎหมายอยู่ก่อนวันที่ประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ” ดังนี้ศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้คือ ศาลยุติธรรมและเป็นคดีเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน